

Нъ съ това не сѣ ся свършили ювы-тѣ страданія. Подирь нѣколко дена той ся разболялъ и тѣло-то му ся покрыло съ страшны вонещи раны тѣй, щото до него никой не ся приближавалъ. Съ удивително тѣрпѣніе той пренасялъ болки-тѣ си и благославялъ Бога. Еднѣжъ жена-та му кѣту неможала да тѣрпи, когато гледала на неговы-тѣ страданія, рекла му: «Кажы предъ Бога нѣкое лошево слово и умри! До кога ще тѣрпишь?» Тогасъ ювъ ѣ отвѣщаль: Ный пріемахмы отъ Бога толкози благодѣянія, нима неще можимъ да стѣримъ нещастія-та? И тѣй ювъ ни съ едно слово не съгрѣшилъ предъ Бога.

За таквози голѣмо тѣрпѣніе Господь благословилъ юва и го наградилъ по вече отъ пѣрво. ювъ оздравялъ; родили му ся пакъ седемъ сына и три дѣщери; пакъ си придобилъ той много слуги и стада. Подирь страданія-та си ювъ живялъ еще сто и седемъ-десять години; а кѣту умрѣлъ былъ на двѣста и четридесать и осемъ години.

5. Товій.

Когато стигналъ Товій на 127 год. и лѣжалъ на смъртнѣ-тѣ си постелкѣ, сынъ му Азарій стоялъ при одара му и плакалъ, а Товій, при толко мѣки и при смъртнѣй си часъ, былъ много веселъ и радостенъ. За туй Азарій го попыталъ: «Отче! азъ много ся чудѣхъ дѣто си ты толкова веселъ при тѣзи мѣки и при самый смъртнѣй часъ . . . » Тѣга Товій си отворилъ уста-та и рекълъ: — Сыне мой!